

Arrest

nr. 174 058 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ADELHOF *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 26 september 1990 geboren in Kerbala, waar u uw hele verdere leven heeft gewoond. U bent een sjjiitische moslim van Arabische origine.

Uw vader is sedert 2003 verantwoordelijk voor de voedselverstrekking bij gebedsactiviteiten in de belangrijke moskee Ataba Al Abasia, ter ere van een van de twaalf Imams van de sjjiitische islam. In die hoedanigheid kwam hij in contact met belangrijke figuren uit de sjjiitische politieke en religieuze kringen van Irak alsook met leiders van paramilitaire sjjiitische organisaties. Sinds u bent afgestudeerd werd u door diverse militieleden benaderd met de vraag om mee te helpen met de voedselverstrekking aan gebedsgangers, en om naar de gebedsdiensten en religieuze lezingen te komen in de moskee. U gaf

telkens aan zich niet te kunnen vrijmaken maar wilde eigenlijk liefst niets te maken hebben met deze milities. In verkiezingsperiodes werd u ook onder druk gezet te gaan stemmen en te stemmen op de voorkeurkandidaat van de lokale sjiiitische milities. U ging dan weliswaar naar het stembureau maar stemde uiteindelijk ongeldig.

Op 19 augustus 2015 kwam uw vader thuis van zijn werk in de moskee en meldde hij u boos dat hij niet langer excuses kan verzinnen voor uw afwezigheid bij de religieuze activiteiten van de milities, en dat de milities hem hadden duidelijk gemaakt dat u lid moest worden zo niet zou u worden gedood. U ging weliswaar die avond nog naar uw werk maar begon onmiddellijk alles in gereedheid te brengen voor een vlucht uit Irak. Op de ochtend van 21 augustus 2015 verliet u uw ouderlijke woning en nam u vanuit Bagdad het vliegtuig naar Turkije. Op 11 september 2015 kwam u aan in België waar u op 24 september 2016 asiel vroeg bij de bevoegde instanties.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: een internationaal paspoort, een identiteitsbewijs, een nationaliteitsbewijs, een woonstkaart, een verkiezingskaart, een schoolbadge, een diploma in twee versies, een Arabische en een Engelse, voorts foto's met betrekking tot de beroepsactiviteit van uw vader.

B. Motivering

Uit onderzoek van de door u verklaarde asielproblemen moet worden vastgesteld dat u geen gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt. U baseert uw vrees voor vervolging op een éénmalige doodsbedreiging die een sjiiitische militie via uw vader aan u zou hebben geuit.

Allereerst blijkt uit uw verklaringen dat u behalve de vermelde éénmalige doodsbedreiging geen andere vervolgingsproblemen aanhaalt voor uzelf. U houdt het erop dat militieleden u vroegen deel te nemen aan hun religieuze activiteiten en dat ook uw vader druk op u uitoefende om die reden (CGVS, p. 19-20, 27).

Echter, u werd nooit eerder vervolgd of bedreigd. De doodsbedreiging van 19 augustus 2015 was de eerste en enige uiting van zulk vervolgingsgevaar. Uit uw verklaringen blijkt ook duidelijk dat de op 19 augustus 2015 geuite doodsbedreiging voor u de directe en ernstige vluchtaanleiding was: u begon hierna onmiddellijk met de voorbereiding van uw vlucht, kocht 's anderendaags een vliegtuigticket naar Turkije, nam ontslag op uw werk en leverde de sleutel van de geldkluis terug in bij uw werkgever, om de daarop volgende ochtend het land reeds te verlaten. Echter, uw verklaringen terzake zijn zo vaag en zo onvoldoende gesubstantieerd, dat geen geloof kan worden gehecht aan dit gegeven. Het belang van dit incident voor de invulling van de door u verklaarde vrees staat immers in schril contrast met de verregaande vaagheid en het gebrek aan informatie die u aangaande deze bedreiging aan de dag legt. Uit uw verklaringen blijkt sowieso dat de woordenwisseling waarin uw vader u deze doodsbedreiging heeft gecommuniceerd slechts één minuut heeft geduurd (CGVS, p. 26). De enige informatie die u daaruit kon afleiden is dat een militie die trouw is aan Groot-Ayatollah Al-Sistani vindt dat u te lang afwezig bleef van religieuze activiteiten in de moskee Ataba Al Abasia, en dat u daarom voor de keuze werd gesteld: lid worden van hun militie of vermoord worden. Verdere informatie heeft u niet. U weet niet over welke militie het precies gaat. Uw vader heeft u dat niet verteld en u heeft er ook niet naar gevraagd (CGVS, p. 25). Uw vermoeden dat het hierbij zou gaan om de militie Luwa Ali al Akbar is enkel gebaseerd op uw hypothetische afleiding dat deze militie erom gekend staat de meeste moorden te hebben gepleegd (CGVS, p. 24). Gezien de ernst van de door u verklaarde bedreiging kan het bezwaarlijk aannemelijk worden genoemd dat u in de identificatie van uw belager zich zou beperken tot de vrijblijvende hypothese dat Luwa Ali al Akbar mogelijk achter uw bedreiging zit gezien die de meest moorddadige reputatie zouden hebben. Uw uitleg dat u uw vader bij de melding van het dreigement niet om verdere uitleg heeft gevraagd omdat u in shock was (CGVS, p. 23), vindt uiteindelijk evenmin verschoning. Immers blijkt uit uw verklaringen dat u uw vader de volgende dag rond hetzelfde uur opnieuw gezien heeft thuis maar dat u niet met elkaar gesproken heeft, onder andere omdat u luidens uw eigen woorden niets tegen hem te zeggen had, en omdat u niet zou weten welke informatie u aan uw vader nog zou moeten vragen (CGVS, p. 27). Bovendien heeft u evengoed nog thuis overnacht tot en met de ochtend van 21 augustus (CGVS, p. 26). Bijgevolg moet worden besloten dat u nog ruim voldoende communicatiegelegenheden had met uw vader om nadere informatie te bekomen, hetgeen u niettemin heeft nagelaten te doen. Dergelijke vaagheden, die nochtans betrekking hebben op essentiële aspecten van uw asielrelaas, en waarvoor u geen aannemelijke verklaring heeft weten te bieden, doen dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande deze bedreiging.

Ook aangaande de verdere afwikkeling van het door u verklaarde vervolgingsprobleem toont u zich bijzonder ongeïnteresseerd en ongeïnformeerd. Zo gaf u initieel aan, in antwoord op de vraag of een militie naar u zou hebben gezocht in Kerbala, dat dit waarschijnlijk was (CGVS, p. 29). Op de daarop volgende vraag of er iemand van een militie bij u thuis naar u was gaan vragen, antwoordde u dat uw moeder u zulks niet had gezegd. Eerder in het gehoor had u al aangegeven dat u van uw moeder en

zus enkel had vernomen dat ze blij waren dat u was vertrokken, dat ze de reputatie van de milities kennen en dat ze bezorgd waren om u (CGVS, p. 28). Toen u onmiddellijk daarop gevraagd werd of u bij uw moeder had geïnformeerd of iemand bij u thuis naar u was komen vragen, antwoordde u ineens dat u dat weldegelijk expliciet had gevraagd aan uw moeder, waarop uw moeder zou hebben geantwoord dat er niemand bij u thuis naar u was komen informeren. U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, namelijk tussen de verklaring dat uw moeder niets had gezegd over bezoeken van een militie tegenover de uitspraak dat uw moeder expliciet meegedeeld had dat geen militie bij u thuis kwam, maar u beperkte zich in uw antwoord tot de bevestiging van de tweede van uw versies in deze (CGVS, p. 28-29). Hiermee is de tegenstrijdigheid niet opgeheven. Zeker in het licht van de zeer beperkte hoeveelheid relevante informatie die u van uw moeder of zus verklaarde te hebben ontvangen, dient in bovenstaande tegenstrijdigheid verdere bevestiging te worden gevonden van de vaststelling dat u onaannemelijk weinig informatie had - of had gezocht - over de verdere ontwikkeling van uw problemen. Het gegeven of al dan niet iemand van de door u gevreesde milities bij u thuis naar u zou zijn gaan vragen, is daarbij nochtans essentieel voor een correcte inschatting van de ernst van de door u vermelde doodsbedreiging door hen. Alvast had u wel degelijk gelegenheid om zich adequaat te informeren over verdere vervolgingsinitiatieven, gezien uw verklaring dat u om de paar dagen vanuit België telefonisch contact heeft met uw moeder en uw zus in Kerbala (CGVS, p. 12).

Verdere bevestiging voor het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsvrees wordt gevonden in de vaststelling dat u evenmin weet of andere mensen in Kerbala, die net als u weigerachtig zijn om zich te tonen in sjiitische gebedshuizen - mensen waarvan u beaamt dat ze er wel degelijk zijn (CGVS, p. 28) - vergelijkbare problemen hebben in Kerbala. Ook zulke informatie had u relevante verheldering kunnen bieden aangaande de ernst van het via uw vader jegens u geuite dreigement.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten (een internationaal paspoort, een identiteitsbewijs, een nationaliteitsbewijs, een woonstkaart, een verkiezingskaart, een schoolbadge, een diploma in twee versies, een Arabische en een Engelse, voorts foto's met betrekking tot de beroepsactiviteit van uw vader) vermogen niet hetgeen hierboven werd uiteengezet te weerleggen. Uw paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, verkiezingskaart, schoolbadge en uw diploma geven bewijs van uw identiteit, herkomst, en opleiding, elementen die in bovenstaande beslissing niet in twijfel worden getrokken. De foto's van de beroepsactiviteiten van uw vader, inbegrepen de afbeelding van zijn identificatiebadge, leveren bewijs van diens betrokkenheid, beroepshalve, bij hoge sjiitische religieuze en politieke persoonlijkheden maar bieden geen informatie aangaande de problemen die u zou hebben gehad met sjiitische milities, en zijn derhalve evenmin van aard dat zij bovenstaande argumenten kunnen beïnvloeden of weerleggen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Iraq, The Security Situation in South Iraq" van 29 mei 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van ISIL, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIL heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

Hoewel ISIL er niet in is geslaagd om de controle over dit deel van de provincie te veroveren en het aantal burgerslachtoffers vanaf begin 2015 duidelijk is afgenomen, is de veiligheidssituatie in Babil niet duurzaam verbeterd. De door ISIL gecontroleerde gebieden in de naburige provincie Anbar verhogen eveneens het risico op een heropflakking van het geweld.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn hebben afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheids personeel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIL sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate ISIL haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate ISIL haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat ISIL in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker herhaalt de aangevoerde feiten en vindt het een merkwaardige redenering waar gesteld wordt dat er slechts één doodsb bedreiging werd geuit. Hij stelt zich de vraag of hij dan had moeten afwachten en had moeten nagaan of de militie hem nogmaals zou bedreigen alvorens de bedreiging uit te voeren. Verzoeker benadrukt verder dat hij niet enkel de militie vreest, doch tevens zijn vader. Ook deze voerde de druk op en drong erop aan dat hij zich zou aansluiten bij de sjiiitische organisaties. Zijn vader gaf aan dat hij verzoeker niet langer de hand boven het hoofd zou houden en zou er geen probleem mee hebben zijn zoon aan de milities uit te leveren.

Waar hem te vage verklaringen worden verweten, benadrukt verzoeker dat hij de doodsb bedreigingen onrechtstreeks en via zijn vader ontving. Hij vernam enkel dat deze werd aangesproken door de milities. Zijn vader gaf niet meer informatie maar liet wel duidelijk blijken dat hij verzoekers houding niet verstond en dat hij verzoeker niet langer zou beschermen. Verzoekers vader kiest de kant van de milities. Het is dan ook evident dat verzoeker niet meer informatie kreeg. Verzoeker heeft heden ook geen contact meer met zijn vader.

Verzoeker betoogt dat hem ten onrechte een tegenstrijdigheid wordt verweten. Verzoeker citeert in deze uit het gehoorverslag van het CGVS en stelt dat er van een tegenstrijdigheid geen sprake is. Het CGVS heeft enkel een zin verkeerd geïnterpreteerd.

Verzoeker beschikt niet over meer informatie dan deze die hij gaf aan het CGVS. Hij heeft enkel nog contact met zijn moeder en zijn zus. Het is in de Iraakse cultuur de gewoonte dat vrouwen niet op de hoogte zijn van de problemen van de milities. Dit is een mannenzaak. De enige die over meer informatie zou beschikken is verzoekers vader. Deze vormt echter mee de reden voor verzoekers vertrek. Verzoeker vreest zijn vader en heeft met hem geen contact. Verzoeker heeft zich geïnformeerd naar wat er nog plaatsvond doch kreeg weinig verdere informatie. Dit doet geen afbreuk aan zijn vrees.

Waar hem een gebrek aan informatie over andere vervolgd wordt verweten, moet het CGVS eerlijk zijn met zichzelf. Zo verzoeker algemene informatie of voorbeelden van problemen zou hebben aangereikt, had het CGVS gesteld dat dit geen meerwaarde was nu verzoekers individuele vrees moet beoordeeld worden.

Verzoeker wijst nog op de neergelegde documenten. Hij acht de motivering dienaangaande onredelijk. Hij gaf duidelijk aan de milities waarvoor zijn vader werkt te vrezen. Ook verklaarde hij duidelijk dat hij zijn vader vreest. Verzoeker kan geen bewijs voorleggen van de effectieve bedreiging daar deze mondeling geschiedde. De documenten onderbouwen echter zijn vrees.

Bij huidig verzoekschrift voegt verzoeker nog aanvullende stavingstukken. Hij heeft een veelheid aan foto's van zijn vader in functie. Daarnaast heeft hij nog het nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart en documenten met betrekking tot het werk van zijn vader.

Verzoeker wijst er verder op afkomstig te zijn van Kerbala. Hij verwijt het CGVS dat het onderzoek naar de veiligheidssituatie is toegespitst op het Zuiden in het algemeen en niet zozeer op Kerbala zelf. Verzoeker kan enkel in Kerbala blijven. Vanwege zijn persoonlijke problemen kan hij echter onmogelijk terugkeren naar deze stad. In de beslissing is volgens verzoeker te weinig specifieke informatie over Kerbala te vinden. Bovendien is de informatie gedateerd nu gesproken wordt over de periode 2013-2014. Een verwijzing naar de situatie van drie jaar geleden is niet dienstig nu het CGVS de actuele veiligheidssituatie moet beoordelen. Dit geldt des te meer nu de situatie verslechterd is.

Verzoeker wijst erop dat verweerder erkent dat er in Kerbala sektarische spanningen zijn. Door de machtstoename van IS zijn deze nog groter. Dit wordt ook bevestigd door rapporten van UNHCR en door het Nederlandse ambtsbericht. Verzoekers vrees is direct gerelateerd met deze spanningen. Hij werd gevraagd zich aan te sluiten bij de sjiiitische milities die zich willen wreken op de soennieten. Hij vreest wraak ingevolge zijn weigering zich aan te sluiten. Verzoeker citeert nog enkele passages uit het Nederlandse ambtsbericht en een rapport van UNHCR omtrent de veiligheidssituatie in Zuid-Irak.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): enkele foto's die zich reeds in het administratief dossier bevinden (bijlage 2; administratief dossier, map 'documenten') en de kopieën van enkele (identiteits-)documenten van zijn vader (bijlagen 2-3).

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.3. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten omdat hij onder druk werd gezet om de sjiitische milities te vervoegen. Men wilde reeds jaren dat hij zou toetreden tot een sjiitische militie en uiteindelijk zou het tot via zijn vader ontvangen doodsbedreigingen zijn gekomen op 19 augustus 2015.

Indien verzoeker daadwerkelijk reeds jarenlang onder druk werd gezet om de sjiitische milities te vervoegen, kon echter worden verwacht dat hij omtrent deze milities toch enige interesse aan de dag zou hebben gelegd en dat hij hierover de nodige kennis zou vertonen. Dit geldt des te meer nu hij aanvoert dat zijn vader erg betrokken was bij deze milities en nu ook heel veel en zelfs de meeste van verzoekers (mannelijke) familieleden bij deze milities betrokken waren (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.12). Minstens kon worden verwacht dat verzoeker zich hierover zou hebben geïnformeerd nadat hij via zijn vader met de dood zou zijn bedreigd en omwille hiervan het land diende te verlaten. Verzoeker legde, ondervraagd over de verschillende sjiitische milities in Kerbala en over de specifieke militie waarmee zijn vader banden had, echter bijzonder vage, ontwijkende en gebrekkige verklaringen af. Zo kon hij geen concrete voorbeelden geven van problemen die zijn vader had ingevolge zijn werk. Over hoeveel personen zijn vader de verantwoordelijkheid droeg, wist hij evenmin. Verder antwoordde hij ontwijkend op de vraag over de lokale leiders onder Al Sistani. Verder ontweek hij meermaals de vraag naar de militie van zijn vader en gaf hij meermaals op algemene wijze aan dat deze behoorde tot Al Sistani. Vervolgens gaf hij aan dat er onder Al Sistani twee groepen waren, die waren onderverdeeld in meerdere groeperingen. Van deze groeperingen kon hij er echter slechts vier geven. De rest stelde hij zich niet te herinneren omdat er elke periode nieuwe bijkomen. Nadat hij uiteindelijk verklaarde dat zijn vader behoorde tot Al Abasia, bleek hij bovendien niet in staat toelichting te geven bij de concrete activiteiten van deze militie. Zo kon hij niet aangeven waar deze militie ging vechten in Irak en stelde hij hen niet te volgen (*ibid.*, p.10-11).

Verder is de door verzoeker geschetste gang van zaken voorafgaand aan de verklaarde doodsbedreigingen niet geloofwaardig. Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker, die reeds jarenlang en sedert hij in 2012 afstudeerde, werd benaderd door de sjiitische milities en door hen werk aangeboden kreeg, deze pogingen jarenlang kon afwimpelen met het eenvoudige excuus dat hij niet kon (*ibid.*, p.19-20). Verder is het niet geloofwaardig dat verzoekers vader en de vele andere mannelijke familieleden die behoorden tot de sjiitische milities verzoeker nooit eerder zouden hebben betrokken bij deze milities indien het de bedoeling was dat hij deze uiteindelijk zou vervoegen (*ibid.*, p.11). Nog minder geloofwaardig is het in dit kader dat de sjiitische milities en verzoekers familieleden verzoeker in mei 2015 nog ongestoord een andere beroepsactiviteit zouden laten aanvatten om hem vervolgens reeds enkele maanden later met de dood te bedreigen bij een weigering om voor hen te gaan werken (*ibid.*, p.6). Redelijkerwijze kon worden verwacht dat de milities doortastender tewerk zouden zijn gegaan indien zij verzoeker werkelijk wensten in te lijven.

Ook verzoekers verklaringen over (het gesprek over) de uiteindelijke doodsbedreigingen zijn niet plausibel. Zo is het niet geloofwaardig dat en kan niet worden ingezien waarom verzoekers vader niet spontaan zou hebben aangegeven van wie het bevel uitging om de milities te vervoegen, welke specifieke militie verzoeker diende te vervoegen en door welke militie verzoeker concreet met de dood werd bedreigd (*ibid.*, p.24). Evenmin is het aannemelijk dat verzoeker, die klaarblijkelijk zelf niet wist om welke militie het zou kunnen gaan en zich hiervoor slechts kon baseren op vermoedens, hiernaar zelf niet zou hebben gevraagd wanneer hij via zijn vader op de hoogte werd gebracht van het bevel en de bedreigingen (*ibid.*, p.25). Voorts kon worden verwacht dat verzoeker bij zijn vader, die klaarblijkelijk sterke banden had met hooggeplaatste militieleden, zou hebben gepolst of deze al dan niet geneigd was om hem in bescherming te nemen. In tegenstelling met wat hij laat uitschijnen in het onderhavige verzoekschrift, gaf hij bij het CGVS immers duidelijk aan dat hij op dat moment niet wist of zijn vader hem wilde beschermen of niet (*ibid.*, p.25). Verder is het niet geloofwaardig dat er enerzijds aan verzoeker een duidelijk bevel werd gegeven om de milities te vervoegen en aan zijn adres doodsbedreigingen werden geuit bij een weigering doch dat er daarbij anderzijds geen deadline of periode werd bepaald binnen dewelke hij diende te gehoorzamen (*ibid.*, p.25). Voorts is het niet aannemelijk dat verzoekers vader zich ermee zou hebben vergenoegd dat verzoeker gedurende de woordenwisseling waarin het bevel en de doodsbedreigingen werden gecommuniceerd eenvoudigweg zou hebben gezwegen. Zo kon minstens worden verwacht dat zijn vader zou hebben getracht om na te gaan wat verzoeker zou doen, of verzoeker al dan niet van plan was om de milities te vervoegen en wat verzoeker zou doen indien hij geen lid zou worden. Verzoekers vader zou dit echter hebben nagelaten (*ibid.*, p.25-27).

Daarenboven kon worden verwacht dat verzoeker, die blijkens het voorgaande niet zou hebben geweten welke militie hij diende te vervoegen, door welke militie hij werd bedreigd, wanneer hij een militie diende te vervoegen en of zijn vader hem wilde beschermen, zijn vader hierover zou hebben aangesproken wanneer hij daartoe de volgende dag de kans had. Dat hij dit niet zou hebben gedaan omdat hij volgens zijn eigen gezegden niets tegen zijn vader te zeggen had en niet zou weten welke informatie hij nog aan zijn vader zou moeten vragen, is dan ook niet plausibel. Daarenboven overnachtte verzoeker nog thuis tot en met de ochtend van 21 augustus 2015 zodat hij ook nadien nog ruimschoots de kans had om verdere informatie te vragen aan zijn vader (*ibid.*, p.26-27).

Indien verzoeker werkelijk door de milities werd gevisieerd, indien het werkelijk de bedoeling was dat hij tot deze milities zou toetreden en indien zij werkelijk zinnens waren om hem te doden indien hij zou weigeren, is het verder geheel niet aannemelijk dat verzoeker vervolgens eenvoudigweg en zonder problemen zijn woning en stad kon verlaten (*ibid.*, p.26). Opnieuw kan worden aangenomen dat de milities, waarvan aangenomen kan worden dat zij wisten waar verzoeker woonde, doortastender tewerk zouden zijn gegaan en verzoeker – eventueel via diens vader – beter in het oog zouden hebben gehouden om hun dreigementen zo dit nodig zou zijn kracht te kunnen bijzetten.

Bovendien kon worden verwacht dat de milities, nadat verzoeker klaarblijkelijk weigerde op hun eisen in te gaan en verdween, zelfs niet naar hem kwamen informeren bij hem thuis. Nog los van de vraag of zijn verklaringen al dan niet als tegenstrijdig kunnen worden beschouwd, blijkt uit verzoekers uiteindelijke verklaringen, zoals met recht weergegeven in de bestreden beslissing en zoals bevestigd in het onderhavige verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.7), echter dat zij nalieten dit te doen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Verdere bevestiging voor het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsvrees wordt gevonden in de vaststelling dat u evenmin weet of andere mensen in Kerbala, die net als u weigerachtig zijn om zich te tonen in sjiiitische gebedshuizen - mensen waarvan u beaamt dat ze er wel degelijk zijn (CGVS, p. 28) - vergelijkbare problemen hebben in Kerbala. Ook zulke informatie had u relevante verheldering kunnen bieden aangaande de ernst van het via uw vader jegens u geuite dreigement.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Gezien hij aangaf te weten dat er in Kerbala andere mensen waren die net als hem weigerachtig waren om zich te tonen in gebedshuizen, mocht van hem weldegelijk worden verwacht dat hij zich zou hebben geïnformeerd of zij vergelijkbare of andere problemen kenden. Op deze wijze zou hij het risico dat hij bij een eventuele terugkeer zou lopen immers beter kunnen inschatten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende asielrelaas.

De stukken zoals opgenomen in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 2; administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Verzoeker erkent in deze overigens uitdrukkelijk dat hij geen bewijs kon voorleggen van zijn concrete problemen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.9).

Ook de documenten bij het onderhavige verzoekschrift die zich nog niet in het administratief dossier bevonden kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 2-3). Deze documenten gaan niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat het onmogelijk is hun inhoud na te gaan. Verder worden zij slechts neergelegd in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën, zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht. Blijkens het gestelde in het verzoekschrift betreffen het hoe dan ook slechts documenten die betrekking hebben op de identiteit en het werk van verzoekers vader (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.9). Gezien noch diens identiteit, noch diens werk in het voorgaande worden betwist, kan bijgevolg niet worden ingezien hoe deze documenten een ander licht zouden kunnen werpen op het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker voorts verwijst naar het verhoogde risico dat leden van de soennitische minderheid in Zuid-Irak lopen om slachtoffer te worden van bepaalde wraakacties kan niet worden ingezien hoe deze informatie op hem van toepassing zou zijn nu verzoeker blijkens het niet-betwiste feitenrelaas een sjiitische moslim is.

Uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie'), die in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen overigens niet dateert van drie jaar geleden doch wel van 24 december 2015, blijkt verder genoegzaam dat de situatie in Kerbala, verzoekers regio van herkomst in Irak, geenszins van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Deze regio bevindt zich blijkens de voormelde informatie stevig onder de controle van de Iraakse autoriteiten. Geen enkele stad of nederzetting wordt er door IS gecontroleerd. De activiteiten van IS zijn ten zuiden van Bagdad in 2015 bovendien sterk afgenomen. Grootschalige confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger blijven in Kerbala uit. De veiligheidsmaatregelen werden er de voorbije jaren herhaaldelijk opgedreven en het leger werd er versterkt door vrijwilligers. Het aantal aanslagen is in Kerbala gedaald. Aanslagen zijn er uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Er vinden nagenoeg geen grotere terreuraanslagen meer plaats. Zo werden er van januari tot november 2015 geen zware aanslagen meer geregistreerd. Het aantal burgerslachtoffers ligt in Kerbala dan ook beduidend laag. Vele IDP's zoeken binnen Irak bovendien hun heil in Kerbala. Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat Kerbala zowel over de weg als via de internationale luchthavens in Zuid-Irak (Basra en Najaf) veilig kan worden bereikt. Nog daargelaten dat verzoeker nog deze rapporten, noch hun vindplaats bij het verzoekschrift voegt, doet de inhoud van de door hem geciteerde passages uit een Nederlands ambtsbericht en uit een rapport van UNHCR geenszins afbreuk aan het voorgaande. Uit deze passages, die overigens geen betrekking hebben op de specifieke situatie in Kerbala, kan immers hoegenaamd niet worden afgeleid dat de situatie in Zuid-Irak zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS